

ΕΤΟΣ 74ον

8 Φεβρουαρίου 2026

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 6 (3793)

Η ΑΒΥΣΣΟΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΕΛΕΟΥΣ

«**Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται**» (Ψαλμ. 41,8). Μὲ αὐτόν τόν ψαλμικό στίχο θὰ μπορούσαμε νὰ χαρακτηρίσουμε τὴν παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ καὶ τοῦ Εὐσπλαγχνοῦ Πατρός. Ἡ ἄβυσσος τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν παθῶν, τῆς ἀπογνώσεως καὶ τοῦ σκότους πού ἐπιφέρει ἡ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸν Θεὸ ἐπικαλεῖται μίαν ἄλλη ἄβυσσο· τὴν ἄβυσσο τῆς εὐσπλαγχνίας, τῆς ἀγάπης, τῆς συγχωρητικότητος, τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ. Ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου, γνωστὴ ἀπὸ τὰ παιδικὰ μας χρόνια, ἀποκαλεῖται περιλήψη καὶ σμικρογραφία τοῦ Εὐαγγελίου, διότι μὲ αὐτὴν γνωρίζουμε τὴν ἀνεξάντλητη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ πῶς ὁ Θεὸς ἐργάζεται συνεχῶς γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

Σκοπὸς τῆς παραβολῆς τοῦ Ἀσώτου

Μὲ τὴν ἐν λόγῳ παραβολὴ ὁ Κύριος θέλει νὰ ξεριζώσῃ ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἀπόγνωση πού ἐπιφέρει ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀποτυχία, ἡ ἀστοχία, προβάλλοντάς μὲ ἔντονα χρώματα τόσο τὴν ἀνείκαστη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὅσο καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη πού πρέπει νὰ τρέφῃ ὁ ἄνθρωπος στὸν Θεό. Ἀσωτος ὀνομάζεται αὐτός πού δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σωθεῖ, νὰ φυλαχθεῖ ἀκέραιος, ἀβλαβής. Ἀσωτος εἶναι αὐτός πού χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἐκκλυσή ἡθῶν καὶ ἔλλειψη μέτρου στὴν ζωὴ του. Ὁ υἱὸς τῆς παραβολῆς μας μὲ εὐκολία ἐγκατέλειψε τὸν πατέρα του, ὅμως ἀπαίτησε νὰ λάβῃ τὸ μερίδιό ἀπὸ τὴν πατρικὴ περιουσία. Κατὰ παρόμοιο τρόπο πολλοὶ ἄνθρωποι, κάθε ἐποχῆς, δέχονται τὸ δῶρο τῆς ὑπάρξεως, τὰ χαρίσματα καὶ τίς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ, ἀπορρίπτουν ὅμως ἀπὸ ἀδιαφορία, ἄγνοια, λήθη, ἀκηδία, ἀπιστία τὸν Θεὸ καὶ Πατέρα, τὸν χορηγὸ κάθε ἀγαθοῦ. Καὶ σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο, στὴν αὐτονόμηση καὶ ἀπεξάρτηση ἀπὸ τὸν Θεό, βρίσκεται ἡ ἁμαρτία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία καταστρέφει τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ καὶ τὴν φυλακίζει στὸ σκότος τοῦ ἐγωισμοῦ, τῆς μοναξιάς, τῆς ἀπογοητεύσεως.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιε' 11-32)

Ἡ φυλεσπλαχνία τοῦ πατέρα

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως. Λαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι! Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου. Οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἐτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατήρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμὼν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου. Εἶπε δὲ ὁ πατήρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱὸς μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὗρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἴη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. Ὁργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατήρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολὴν σου παρῆλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ. Ὅτε δὲ ὁ υἱὸς σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὗρέθη.

Γιατί ὁ ἄνθρωπος πού πιστεύει, πού ἐμπιστεύεται τὸν Θεό καὶ ἔχει ὡς ὕψιστο κριτήριον τῆς συνειδήσεώς του τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τίς θεῖες ἐντολές δὲν διασκορπίζει ὡς ἄφρων καὶ ἀσύνετος τὸν πλοῦτον τῶν θεῶν

χαρισμάτων, τήν περιουσία τοῦ Θεοῦ-Πατρός. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ εὐχαριστεῖ τόν Θεό γιά τόν χρόνο καί τήν αἰωνιότητα, γιά τήν ὑγεία καί τήν ἀσθένεια, γιά τήν ζωή καί τόν θάνατο, καί ζεῖ σέ αὐτόν τόν κόσμο ἐμπνεόμενος ἀπό τό εὐαγγελικό ἦθος, προσβλέποντας στήν ἐρχόμενη Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία νοηματοδοτεῖ καί τόν παρόντα κόσμο πού σπαράσσεται ἀπό τήν ἀδικία, τό μίσος, τούς πολέμους, τήν ἐπανάληψη τῆς ἁμαρτίας τοῦ Κάϊν.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, σῶος, ἐχέφρων, ταπεινόφρων, γεμάτος ἀπό τήν ἀγάπη καί τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ὅχι μόνον δέν καταχρᾶται τήν πατρική περιουσία τῶν χαρισμάτων τοῦ Θεοῦ, ἀλλά μέ ἀνιδιοτέλεια μοιράζεται αὐτόν τόν πλοῦτο μέ τούς ἀδελφούς του, καθότι ὅ,τι κρατεῖται ἀποκλειστικά γιά τόν ἑαυτό μας ἀργοπεθαίνει, μαραζώνει, ἀσφυκτιᾷ καί, τελικά, χάνεται.

Ἡ μετάνοια ὡς ἀποδοχή τῆς πατρικῆς ἀγάπης

Ὁ Ἄσωτος υἱός ἀναγνώρισε τό τραγικό λάθος του καί ἀποφάσισε νά ἐπιστρέψει στόν Πατέρα. «Ἀμάρτησα στόν Θεό καί σέ ἐσένα», τοῦ εἶπε, «καί δέν εἶμαι ἄξιος πιά νά λέγομαι υἱός σου». Ἡ ἀναγνώριση τῆς ἁμαρτίας ὡς αἰτίας αὐτοκαταστροφῆς, ἡ μεταμέλεια ὡς ἐλπίδα ἀνανήψεως καί δυνατότητα ἀναθεωρήσεως τῆς ζωῆς, καί ἡ προσπάθεια σωστοῦ προσανατολισμοῦ μέ ὁδηγό τόν λόγο τοῦ Θεοῦ εἶναι οἱ βασικές προϋποθέσεις πού συμβάλλουν στήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Γιατί αὐτό εἶναι τό ζητούμενο· ἡ θεραπεία, ἡ κοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, ἡ παραμονή του στό φῶς, στήν λύτρωση πού προσφέρει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σέ κάθε ἕναν πού μετανοεῖ ἀληθινά. «Καί ἐάν ὦσιν αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικοῦν», λέγει ὁ προφήτης Ἡσαΐας, «ὡς χιόνα λευκανῶ, ἐάν δέ ὦσιν ὡς κόκκινον, ὡς ἔριον λευκανῶ» (Ἠσ. 1,18).

Εἶναι οἱ ἁμαρτίες μας κόκκινες σάν τό αἷμα καί ἔχουν τό χρῶμα τῆς πορφύρας· μά σάν τό χιόνι θά μπορούσαν νά γίνουν λευκές καί σάν τό ὁλοκάθαρο μαλλί. Αὐτή ἀκριβῶς εἶναι ἡ δυνατότητα πού προσφέρεται μέ τήν μετάνοια στόν ἄνθρωπο· ἡ συγχώρηση τῶν πάσης φύσεως ἁμαρτιῶν, ἀδικιῶν καί ἀστοχιῶν· ἡ κάθαρση καί ὁ ἐξαγιασμός. Ὁ Θεός πάντοτε περιμένει τόν μετανοοῦντα ἄνθρωπο γιά νά τοῦ προσφέρει τήν πατρική ἀγάπη καί νά τόν περιβάλλει μέ τό ἔνδυμα τῆς ἀφθαρσίας, νά τόν ἀναδείξει ζωντανό μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ καί Ναό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὥστε «σύν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις» (Ἐφεσ. 3,18) νά γνωρίσει τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, πού ξεπερνάει κάθε ἀνθρώπινη γνώση, καί νά γεμίσει ἡ ζωή του μέ τήν πλούσια χάρη τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό, ὅσο διαρκεῖ ἡ ζωή μας, ἄς καλλιεργοῦμε τό χάρισμα τῆς μετανοίας καί ἄς καταφεύγουμε στό μυστήριο τῆς Ἐξομολογήσεως πού μεταμορφώνει τήν ὕπαρξή μας.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

8 Φεβρουαρίου 2026: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Θεοδώρου στρατηλάτου μεγαλομ. († 319), Ζαχαρίου του προφήτου († 620 π.Χ.).
Ἦχος: β' – Ἑωθινόν: Β' – Ἀπόστολος: Α' Κορ. στ' 12-20 – Εὐαγ.: Λουκ. ιε' 11-32.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 15 Φεβρουαρίου, τῆς Ἀπόκρεω.
Ἀπόστολος: Α' Κορ. η' 8 - θ' 2 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κε' 31-46.

JEAN - CLAUDE LARCHET

Η ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Μετάφραση: Θεοφάνης Δρακόπουλος
(Α' ἔκδ., σῆμα 15x22 ἑκατ., σελ. 408)

Μία μοναδική καί πρωτότυπη μελέτη γιά τήν περί θανάτου διδασκαλία στήν Ὁρθόδοξη παράδοση, ἐκπονηθεῖσα ἀπό τόν διεθνoῦς φήμης πατρολόγο J.-C. Larchet. Τό ἔργο παρουσιάζει μέ ἐμβριθῆ τρόπο τή θεολογική θεώρηση τῆς φύσης τοῦ θανάτου, τήν πνευματική δοκιμασία πού συνεπάγεται ἡ ἔλευσή του γιά τόν μελλοθάνατο καί τούς οἰκείους του, τή διδασκαλία περί δοκιμασίας τῆς ψυχῆς ἀπό τά τελώνια ἀπό τήν 3^η μέχρι καί τήν 9^η ἡμέρα, τήν εἵσοδο τῆς ψυχῆς στόν ἄλλο κόσμο καί τήν μερική κρίση της κατὰ τήν 40^η ἡμέρα, τήν μέση κατάσταση τῆς ψυχῆς μέχρι τήν τελική κρίση, τήν ὀρθόδοξη ἀναίρεση τῆς ρωμαιοκαθολικῆς διδασκαλίας περί καθαρτηρίου πυρός, τίς σχέσεις μεταξύ ζώντων καί κεκοιμημένων καί τήν ἀνάγκη τῶν παρακλήσεων καί τῶν προσευχῶν ὑπέρ τεθνεώτων, τή διδασκαλία περί τελικῆς κρίσεως, ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν καί αἰώνιας ζωῆς καί τή σύνδεσή της μέ τή χριστιανική θεώρηση τῆς ζωῆς ὡς πνευματικῆς προετοιμασίας γιά τόν θάνατο καί τήν αἰώνια ζωή.

Ὁ συγγραφέας παραθέτει πλῆθος σχετικῶν βιβλικῶν καί πατερικῶν χωρίων, ἐνῶ δίδει μεγάλη σημασία καί σπουδαιότητα στήν περί θανάτου Ὁρθόδοξη παράδοση καί στόν λειτουργικό βίο τῆς Ἐκκλησίας. Μιά ἀξιολογότατη ἔρευνα γιά Ὁρθόδοξες ἀπαντήσεις σέ ὅλα τά περί θανάτου ἐρωτήματα τοῦ ἀναγνώστη.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἀγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Αθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Αθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
